

„Mládenci v peci ohnivé,“ řekl na vysvětlenou a vycenil dlouhé žluté zuby.

„Kanibal,“ špitla Klára.

„Pojďte dál, ukážu vám atelier a pak zbytek domu.“

V rozlehlé místnosti s velkým francouzským oknem do zadní části zahrady stál grafický lis. Podobný máme ve škole. Tenhle byl větší a asi i mnohem starší. Na stolech ležely archy papírů, kusy linolea, rydla, tuby s barvami a další pomůcky. U jedné stěny byly natažené prádelní šňůry a na nich se sušily linoryty.

„Tady je máme,“ ukazoval nám pan Chouveau-Procházka a utíral si ruce do hadru. „Mládenci v peci ohnivé. Dělam teď biblické motivy.“

Na grafických listech šlehalo ohromné rudé plameny, mezi kterými poskakovali radostně se šklebící mládenci.

Pan Chouveau nás zavedl do velké obývací kuchyně.

„Určitě máte po cestě hlad. Co takhle domácí klobásku a kapku vychlazeného cidru?“

Sedli jsme si k dlouhému dřevěnému stolu. V rohu místnosti tikaly pendlovky. Stoprocentně nebyly na baterky. Celý dům byl zřejmě hodně starý a trochu zvetšely, což mám rád, jelikož to slibuje dobrodružství. Po vyučování chodíme občas s klukama do vetešnictví k panu Moserovi a obdivujeme věci, co o nich dneska už spousta lidí ani netuší, k čemu sloužily. Když měla maminka narozeniny, koupil jsem jí starý zouvák. Trochu se sice viklá, a tak se s ním nikdo nezouvá, ale maminka prohlásila, že je to nesmírně krásný historický předmět, se kterým se kdysi určitě zouvala nějaká krásná dáma nebo statečný důstojník, co v holínkách rajtoval na koni. Ten důstojník mi přijde pravděpodobnější. Onehdy jsem si k zouváku čichl a byl úplně spolehlivě cítit koňma. Cidre je alkoholický nápoj, ale pan Chouveau ho mně a Kláře nařadil vodou, o které prohlásil, že je z nejlepší studny